

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

**СПРАВА «ВОЛОДИМИР ПОЛІЩУК ТА СВІТЛАНА ПОЛІЩУК
ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF VLADIMIR POLISHCHUK AND SVETLANA
POLISHCHUK v. UKRAINE)**

(Заява № 12451/04)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

30 вересня 2010 року

ОСТАТОЧНЕ

21/02/2011

Це рішення набуло статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням.

**У справі «Володимир Поліщук та Світлана Поліщук проти
України»**

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою,
до якої увійшли:

Рената Ягер (Renate Jaeger), *Голова*,

Карел Юнгвірт (Karel Jungwiert),

Райт Маруст (Rait Maruste)

Марк Віллігер (Mark Villiger),

Миряна Лазарова-Трайковська (Mirjana Lazarova Trajkovska),

Здравка Калайджиева (Zdravka Kalaydjieva),

Ганна Юдківська (Ganna Yudkivska), *судді*,

та Стівен Філліпс (Stephen Phillips), *заступник Секретаря секції*,

після наради за зачиненими дверима 7 вересня 2010 року

постановляє таке рішення, що було ухвалено в той самий день:

ПРОЦЕДУРА

1. Справу розпочато за заявою (№ 12451/04), яку 20 березня 2004 року подали до Суду проти України на підставі статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) громадяни України — пан Володимир Поліщук (далі — заявник) та пані Світлана Поліщук (далі — заявниця).

2. Уряд України (далі — Уряд) представляв його Уповноважений — пан Ю. Зайцев.

3. 13 березня 2009 року Голова п'ятої секції вирішив повідомити Уряд про заяву. Також було вирішено одночасно розглядати питання щодо суті та прийнятності заяви (пункт 3 статті 29 Конвенції).

ФАКТИ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявники є подружжям. Вони народились у 1966 році та проживають в м. Токмак.

5. Відповідно до тверджень заявників, у період з січня 2000 року до серпня 2001 року перший заявник жив та працював за межами м. Токмак.

6. 21 січня 2001 року невстановлена особа розбила шість вікон у будинку поруч із квартирою заявників.

7. 30 січня 2001 року Токмацький міський відділ міліції (далі — відділ міліції) порушив кримінальну справу за цим фактом.

8. 20 березня 2001 року міліція винесла постанову про проведення обшуку квартири заявника, підозрюючи, що він міг бути причетним до цих подій. Рішення про проведення обшуку ґрунтувалось на підозрі, що в квартирі можуть бути докази, пов'язані зі справою. Того ж дня місцевий прокурор затвердив постанову слідчого про проведення обшуку.

9. 21 березня 2001 року, коли син заявників святкував свій день народження разом із друзями, працівники міліції зайшли до квартири з метою проведення обшуку. Заявниця, яка перебувала на ранньому строці вагітності, заперечувала проти обшуку, заявивши, що постанова про обшук не містить обґрунтованих пояснень щодо причетності її чоловіка до злочину чи щодо необхідності проведення обшуку квартири. У відповідь працівники міліції, як стверджується, почали погрожувати їй та провели обшук квартири в присутності гостей. Заявник був відсутній.

10. Під час обшуку нічого не було виявлено чи вилучено для цілей розслідування.

11. У невстановлену дату заявники звернулись до прокуратури Запорізької області, стверджуючи, що проведення обшуку було незаконним.

12. 12 жовтня 2001 року прокуратура Запорізької області повідомила заявників, що в результаті перевірки було встановлено, що обшук проводився за відсутності належних підстав з порушенням статті 177 Кримінально-процесуального кодексу.

13. 13 листопада 2001 року прокуратура Запорізької області повідомила заявників, що працівників міліції, які проводили обшук, було притягнуто до дисциплінарної відповідальності.

14. 19 серпня 2002 року заявники подали до Токмацького районного суду Запорізької області (далі — Токмацький районний суд) позов до відділу міліції, прокуратури Запорізької області та Головного управління Державного казначейства України в Запорізькій області, вимагаючи визнання обшуку у їх квартирі безпідставним та незаконним. Заявниця додатково вимагала відшкодування моральної шкоди, завданої такими незаконними діями. Вона посилалась на статті 440-1 та 443 Цивільного кодексу України та Закон України «Про порядок відшкодування шкоди, завданої громадянину незаконними діями органів дізнання, досудового слідства, прокуратури і суду» (далі — Закон про відшкодування шкоди).

15. 22 травня 2003 року Токмацький районний суд розглянув позовні вимоги заявників. Стосовно позову заявника суд встановив, що обшук квартири було проведено через два місяці після вчинення злочину та що не було вагомих підстав вважати, що в квартирі заявника могли

бути знайдені докази. Відповідно суд задовольнив позовні вимоги заявника та постановив, що обшук був безпідставним та незаконним. Щодо вимог заявниці, то суд розглянув положення Цивільного кодексу та Закону про відшкодування шкоди, на які вона посилалась, та постановив, що шкода, завдана процесуальними діями органів дізнання, досудового слідства, прокуратури та суду, може бути відшкодована у випадках, передбачених Законом. Далі суд зазначив, що обшук було проведено лише у зв'язку з підозрою стосовно заявника, тому заявниця не має права вимагати відшкодування шкоди, завданої процесуальними діями, що стосувались іншої особи. За цих підстав суд відхилив вимоги заявниці.

16. 26 серпня 2003 року заявники подали апеляційну скаргу на рішення від 22 травня 2003 року, стверджуючи, що заявник не зазнав жодної шкоди в результаті незаконних дій працівників міліції, однак її зазнала заявниця, оскільки вона була присутня в квартирі на той момент.

17. 16 грудня 2003 року апеляційний суд Запорізької області відмовив у задоволенні вимог заявниці, підтвердивши застосовність у цій справі лише Закону про відшкодування шкоди та відсутність у заявниці права вимагати відшкодування шкоди згідно з положеннями цього Закону, оскільки обшук стосувався лише заявника, який був підозрюваним в рамках кримінального провадження. Суд також скасував рішення від 22 травня 2003 року стосовно вимог заявника та відмовив у їх задоволенні, зазначивши, що вони мають розглядатися в рамках відповідного кримінального провадження.

18. 8 січня 2004 року заявники подали касаційну скаргу на рішення від 16 грудня 2003 року, знову зазначаючи, що шкода була завдана заявниці, а не заявникові. Вони просили Верховний Суд України постановити нове рішення, яке б задовільняло їхні вимоги.

19. 31 січня 2006 року Верховний Суд України відхилив касаційну скаргу заявників як необґрунтовану.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

A. Кримінально-процесуальний кодекс України від 28 грудня 1960 року (у редакції, чинній на час подій)

20. Відповідні положення Кодексу передбачають таке:

Стаття 110. Оскарження дій і постанов органів дізнання

«Дії і постанови органів дізнання можуть бути оскаржені прокурором, а постанова про закриття справи — також і до суду...»

Стаття 177. Підстави для проведення обшуку

«Обшук проводить слідчий в тих випадках, коли він має достатні дані вважати, що знаряддя злочину..., а також інші предмети і документи, які мають значення для встановлення істини в справі, заховані в певному приміщенні...»

Стаття 234. Оскарження дій слідчого

«Дії слідчого можуть бути оскаржені прокурором...»

В. Цивільний процесуальний кодекс від 18 березня 2004 року

21. Відповідно до статті 355 Кодексу заява про перегляд судових рішень у цивільних справах може бути подана виключно з підстав встановлення міжнародною судовою установою, юрисдикція якої визнана Україною, порушення Україною міжнародних зобов'язань при вирішенні справи судом.

С. Цивільний кодекс від 18 липня 1963 року (чинний на час подій)

22. Відповідні положення Кодексу передбачають таке:

Стаття 440-1. Відшкодування моральної (немайнової) шкоди

«Моральна (немайнова) шкода, заподіяна громадянину або організації, відшкодовується особою, яка заподіяла шкоду, якщо вона не доведе, що моральна шкода заподіяна не з її вини...»

Стаття 443. Відповідальність за шкоду, заподіяну незаконними діями органів дізнання, попереднього слідства, прокуратури і суду

«Шкода, заподіяна громадянину внаслідок незаконного засудження, незаконного притягнення до кримінальної відповідальності, незаконного застосування взяття під варту як запобіжного заходу, незаконного накладення адміністративного стягнення у вигляді арешту або виправних робіт, відшкодовується державою в повному обсязі незалежно від вини службових осіб органів дізнання, попереднього слідства, прокуратури і суду в порядку, встановленому законом».

Д. Закон України «Про порядок відшкодування шкоди, завданої громадянину незаконними діями органів дізнання, досудового слідства, прокуратури і суду»

23. Відповідні положення Закону викладено в рішенні від 2 листопада 2006 року у справі «Волохи проти України» (*Volokhy v. Ukraine*), заява № 23543/02, п. 28.

Е. Постанова Пленуму Верховного Суду України від 31 березня 1995 р. № 4 «Про судову практику в справах про відшкодування моральної (немайнової) шкоди»

24. Відповідно до пункту 7 Постанови моральна (немайнова) шкода відшкодовується тій фізичній чи юридичній особі, права якої були безпосередньо порушені протиправними діями (бездіяльністю) інших осіб.

ПРАВО

I. СТВЕРДЖУВАНЕ ПОРУШЕННЯ СТАТТІ 8 КОНВЕНЦІЇ

25. Заявники стверджували, що проведення обшуку в їхній квартирі становить порушення статті 8 Конвенції, яка передбачає:

«1. Кожен має право на повагу до свого приватного і сімейного життя, до свого житла і кореспонденції.

2. Органи державної влади не можуть втручатись у здійснення цього права, за винятком випадків, коли втручання здійснюється згідно із законом і є необхідним у демократичному суспільстві в інтересах національної та громадської безпеки чи економічного добробуту країни, для запобігання заворушенням чи злочинам, для захисту здоров'я чи моралі або для захисту прав і свобод інших осіб.»

A. Прийнятність

1. Щодо наявності у заявників статусу «жертви»

26. Суд повторює, що обов'язок відновлювати порушені права, передбачені Конвенцією, перш за все лежить на державі. З огляду на це питання про те, чи може заявник стверджувати, що він є жертвою стверджуваного порушення, є значущим на всіх етапах конвенційного провадження (див., серед інших джерел, рішення у справі «Сільяден проти Франції» (*Siliadin v. France*), заява № 73316/01, пункт 61, ECHR 2005-VII). Прийняття рішення чи здійснення заходів на користь заявника в принципі не є достатнім для позбавлення його статусу «жертви» для цілей статті 34 Конвенції, якщо тільки національні органи прямо або по суті не визнали наявності порушення Конвенції і не надали відповідного відшкодування (див., зокрема, рішення у справі «Далбан проти Румунії» (*Dalban v. Romania*) [ВП], заява № 28114/95, п. 44, ECHR 1999-VI, та згадане вище рішення у справі «Сільяден проти Франції» (*Siliadin v. France*), заява № 73316/01, п. 62).

27. Суд зазначає, що національні органи прямо визнали факт незаконності та безпідставності проведення обшуку квартири заявників (див. п. 12 вище). Це визнання відповідає скаргам заявників за статтею 8 Конвенції. Відповідно залишається питання, чи було заявникам надано достатнє відшкодування у зв'язку зі стверджуваним порушенням.

28. Суд зазначає, що після визнання незаконності обшуку квартири заявників, до працівників міліції були застосовані дисциплінарні заходи (див. п. 13 вище). Суд вважає, що дисциплінарна відповідальність мала відновлюваний характер по відношенню до порушених прав заявників. Однак Суд повинен з'ясувати, чи повинні були заявники, на додаток до цих заходів, отримати компенсацію.

29. Щодо заявника, видається, що він не проживав в м. Токмак у відповідний період часу. Далі Суд зазначає, що заявник ніколи не подавав до національних органів скарги про відшкодування будь-якої шкоди, завданої відповідними діями працівників міліції. Більш того, на кожному етапі судового провадження він наголошував, що шкоду було завдано саме заявниці.

30. За цих обставин Суд вважає, що після того, як національні органи визнали незаконність обшуку та притягнули до дисциплінарної відповідальності працівників міліції, заявник отримав належне відшкодування за незаконний обшук, а тому більше не може вважатись жертвою стверджуваного порушення статті 8 Конвенції (див., *mutatis mutandis*, ухвалу щодо прийнятності від 6 жовтня 2009 року у справі «*Уоткінс проти Сполученого Королівства*» (*Watkins v. the United Kingdom*), заява № 35757/06, та ухвалу щодо прийнятності від 9 лютого 2010 року у справі «*Громадська організація «Zi a nechaj zit» проти Словаччини*» (*Obcianske zdruzenie Zi a nechaj zit v. Slovakia*), заява № 13971/03). Тому Суд відхиляє відповідну частину заяви згідно зі статтею 34 та пунктами 3 і 4 статті 35 Конвенції.

31. Суд не може, однак, дійти до такого ж висновку стосовно заявниці. Він зазначає, що на відміну від заявника заявниця справді вимагала відшкодування завданої шкоди. Враховуючи фактичні обставини стверджуваного порушення, Суд вважає, що більш доцільним буде встановити наявність у заявниці статусу «жертви» при розгляді її скарги за статтею 8 Конвенції по суті (див. рішення від 25 листопада 2008 року у справі «*Бірюк проти Литви*» (*Biriuk v. Lithuania*), заява № 23373/03, п. 26). Відповідно він приєднує розгляд цього питання до розгляду справи по суті.

2. Щодо вичерпання національних засобів юридичного захисту

32. Уряд стверджував, що заявниця подала позов про відшкодування шкоди, посилаючись на Закон про відшкодування шкоди, який явно не був застосовний до її справи. Уряд наполягав, що вона повинна була подати позов про відшкодування шкоди, посилаючись виключно на загальні положення Цивільного кодексу України (зокрема, на статтю 440-1 Цивільного кодексу України). Як приклад практичної ефективності такого засобу юридичного захисту Уряд надав рішення суду першої інстанції, в якому суд постановив стягнути зі слідчого ізоля-

тора відповідну суму відшкодування у зв'язку зі шкодою, завданою позивачам внаслідок незабезпечення належної медичної допомоги.

33. Заявниця з цим доводом не погодилася.

34. Суд не приймає заперечення Уряду. Суд зазначає, що поданий заявницею цивільний позов містив чітке посилення як на загальні положення Цивільного кодексу України, так і на положення Закону про відшкодування шкоди. Не було жодної потреби в поданні заявницею ще одного цивільного позову, який би ґрунтувався виключно на положеннях Цивільного кодексу України. До того ж позиція національних судів полягала в тому, що шкода, завдана незаконними процесуальними діями органів дізнання, досудового слідства, прокуратури і суду, могла бути відшкодована лише у випадках, передбачених Законом про відшкодування шкоди, який вони вважали *lex specialis* по відношенню до Цивільного кодексу України.

35. Щодо рішення, яке Уряд надав як приклад, Суд вважає, що воно не має стосунку до справи, яка розглядається, оскільки в ньому, зокрема, йшлося про шкоду, завдану слідчим ізолятором, тоді як така установа не належить до національних органів, на які поширюється дія Закону про відшкодування шкоди.

36. Отже, заперечення Уряду має бути відхилено як необґрунтоване.

3. Щодо дотримання вимоги шестимісячного строку

37. Як альтернативу своєму запереченню щодо невичерпання засобів юридичного захисту Уряд доводив, що заявниця не дотрималась вимоги шестимісячного строку, оскільки Закон про відшкодування шкоди не був застосовний до її справи.

38. Суд повторює, що, згідно з пунктом 1 статті 35 Конвенції, Суд може прийняти справу до розгляду тільки протягом шести місяців від дня ухвалення остаточного рішення. У разі відсутності засобів юридичного захисту або їх неефективності шестимісячний строк, у принципі, триває від дня вчинення оскаржуваної дії (див. ухвалу щодо прийнятності від 10 січня 2002 року у справі «Хазар та інші проти Туреччини» (*Hazar and Others v. Turkey*), заява № 62566/00 et seq.). Однак у виняткових випадках може застосовуватись особливий підхід, за якого заявник спершу використовує національний засіб юридичного захисту і тільки потім дізнається, або має дізнатися, про обставини, які роблять засіб юридичного захисту неефективним. У такій ситуації шестимісячний строк може відраховуватись з моменту, коли заявник дізнався або повинен був дізнатися про такі обставини (див. ухвалу щодо прийнятності від 28 травня 2002 року у справі «Булут і Явуз проти Туреччини» (*Bulut and Yavuz v. Turkey*), заява № 73065/01, та згадане вище рішення від 2 листопада 2006 року у справі «Волохи проти України» (*Volokhy v. Ukraine*), заява № 23543/02, п. 37).

39. Суд зауважує, що заяву, яка розглядається, було подано 20 березня 2004 року, коли в національних судах ще тривав процес розгляду позову заявниці. Як уже було зазначено вище, позов заявниці ґрунтувався не лише на положеннях Закону про відшкодування шкоди, а й на положеннях Цивільного кодексу України, які, на думку Уряду, становили відповідну правову базу для отримання заявницею компенсації. Отже, заявниця також могла на достатніх підставах посилатися на ці правові норми, принаймні до вирішення справи апеляційним судом. Дійсно, заяву було подано до Суду в межах шестимісячного строку після винесення апеляційним судом ухвали від 16 грудня 2004 року. Із цих міркувань Суд визнає, що заявниця обґрунтовано порушила це питання на національному рівні та що відповідні процесуальні заходи не можуть бути підставою для негативного вирішення питання про прийнятність її скарги. Тому Суд відхиляє це заперечення Уряду.

4. Висновок

40. Відкладаючи розгляд питання про наявність у заявниці статусу жертви, Суд вважає, що її скарга не є явно необґрунтованою у розумінні пункту 3 статті 35 Конвенції. Він також зазначає, що вона не є неприйнятною з будь-яких підстав. Отже, вона має бути визнана прийнятною.

В. Щодо суті

41. Заявниця доводила, що мало місце порушення статті 8 Конвенції.

42. Уряд не подав зауважень щодо суті скарги.

43. Суд вважає, що обшук, про який ідеться, становив втручання у право заявниці на повагу до її приватного життя та її житла. Залишається вирішити питання, чи було це втручання виправданим з точки зору пункту 2 статті 8 Конвенції і, зокрема, чи було воно — для цілей цього пункту — здійснене «згідно із законом».

44. Суд повторює, що словосполучення «згідно із законом» у пункті 2 статті 8 Конвенції, по суті, стосується національного законодавства і встановлює обов'язок забезпечувати дотримання матеріальних та процесуальних норм (див. рішення від 29 червня 2006 року у справі *«Пантелеєнко проти України» (Panteleyenko v. Ukraine)*, заява № 11901/02, п. 49).

45. У справі, що розглядається, Суд зазначає, що факт незаконності проведення обшуку двічі встановлювався національними органами, а саме — обласною прокуратурою і Токмацьким районним судом (див. пункти 12 і 13 вище). Хоча згодом відповідне рішення Токмацького ра-

йонного суду було скасовано, суди вищого рівня не поставили під сумнів суть його висновків. До того ж результати перевірки, проведеної обласною прокуратурою стосовно незаконності обшуку, ніколи не оспорювалися. Суд не бачить підстав відходити від цих висновків національних органів і визнає, що обшук проводився всупереч вимогам національного законодавства.

46. Суд також зазначає, що, хоча національні органи визнали обшук незаконним і притягли працівників міліції до дисциплінарної відповідальності, вони не запропонували заявниці жодного відшкодування. Однак вбачається, що обшук проводився в присутності заявниці і гостей, запрошених на святкування дня народження сина заявників.

47. Беручи до уваги ці конкретні обставини, Суд вважає, що втрата заявницею статусу жертви вирішальною мірою залежала від відшкодування, якого заявниця безуспішно вимагала. Тому Суд вважає, що, оскільки заявниці не було присуджено відшкодування шкоди, вона може й далі вважати себе жертвою порушення статті 8 Конвенції.

48. Суд також визнає, що, оскільки зазначене втручання суперечило національному законодавству, як це встановили національні органи, таке втручання не відповідало вимозі законності, передбаченій статтею 8 Конвенції. З цього випливає, що мало місце порушення цього положення.

II. СТВЕРДЖУВАНЕ ПОРУШЕННЯ СТАТТІ 13 КОНВЕНЦІЇ

49. Заявниця скаржилася за статтею 6 Конвенції, що розгляд національними судами її позову про відшкодування шкоди, завданої внаслідок незаконного обшуку, був несправедливим.

50. Суд зазначає, що позов заявниці було залишено без задоволення на тій підставі, що згідно з національним законом вона не мала права на відшкодування за незаконний обшук в її квартирі. Зважаючи на те, що ця скарга вказує на існування законодавчої прогалини, Суд вирішив розглянути її з точки зору статті 13 Конвенції (див., *mutatis mutandis*, рішення у справі «*Z and Others v. the United Kingdom*» [ВП], заява № 29392/95, пп. 102–103, ECHR 2001-V, згадане вище рішення від 2 листопада 2006 року у справі «*Волохи проти України*» (*Volokhy v. Ukraine*), заява № 23543/02, пп. 55–61, і рішення у справі «*Ілля Стефанов проти Болгарії*» (*Iliya Stefanov v. Bulgaria*), заява № 65755/01, пп. 57–60, від 22 травня 2008 року).

51. Стаття 13 Конвенції передбачає:

«Кожен, чиї права та свободи, визнані в цій Конвенції, було порушено, має право на ефективний засіб юридичного захисту в національному органі, навіть якщо таке порушення було вчинене особами, які здійснювали свої офіційні повноваження».

А. Прийнятність

52. Суд вважає, що ця скарга не є явно необґрунтованою у розумінні пункту 3 статті 35 Конвенції. Він також зазначає, що вона не є неприйнятною з будь-яких інших підстав. Отже, вона має бути визнана прийнятною.

В. Суть

53. Уряд наполягав на тому, що заявниця мала у своєму розпорядженні ефективний засіб юридичного захисту. Уряд повторив свої доводи, висунуті ним щодо скарги за статтею 8 Конвенції, що заявниця могла подати цивільний позов з посиланням виключно на положення Цивільного кодексу України. Заявниця з цими твердженнями не погодилася.

54. Суд звертається до своїх висновків у пунктах 34 і 35 вище і зазначає, що заявниці не потрібно було подавати ще один цивільний позов, обґрунтовуючи його виключно положеннями Цивільного кодексу, оскільки вона вже посилалася на ці правові норми у своєму першому позові. Суд також зазначає, що, розглянувши її позов, національні суди дійшли висновку, що шкода, завдана незаконними процесуальними діями органів дізнання, досудового слідства, прокуратури і суду, могла бути відшкодована лише у випадках, передбачених Законом про відшкодування шкоди, який вони вважали *lex specialis* по відношенню до Цивільного кодексу. Національні суди також постановили, що заявниця не може вимагати відшкодування за Законом про відшкодування шкоди, оскільки вона не була безпосередньо залучена до відповідної кримінальної справи.

55. Отже, позиція національних судів свідчить про те, що будь-який цивільний позов заявниці — з посиланням на положення Цивільного кодексу України або Закону про відшкодування шкоди, чи на положення Кодексу в поєднанні з положеннями Закону — був би відхилений. Суд зазначає, що внаслідок такого обмежувального тлумачення національного закону захист прав заявниці на національному рівні не було забезпечено повною мірою.

56. Суд також зазначає, що Уряд не вказав жодного іншого засобу захисту, за допомогою якого заявниця могла б отримати відшкодування шкоди, завданої порушенням її права за статтею 8 Конвенції.

57. Зважаючи на ці обставини, Суд доходить висновку, що у цій справі мало місце порушення статті 13 Конвенції.

III. ІНШІ СТВЕРДЖУВАНІ ПОРУШЕННЯ КОНВЕНЦІЇ

58. Заявники скаржилися за пунктом 1 статті 6 Конвенції, що національні суди надто довго розглядали їхні цивільні позови. Заявник також скаржився за цим самим положенням Конвенції, що розгляд його позову національними судами був несправедливим.

59. Розглянувши ці скарги з урахуванням усіх наявних у нього матеріалів та настільки, наскільки оскаржувані питання належать до його компетенції, Суд визнає, що вони не свідчать про наявність будь-яких ознак порушення прав і свобод, гарантованих Конвенцією.

60. Отже відповідно до пунктів 3 і 4 статті 35 Конвенції ця частина заяви має бути визнана непринятною як явно необґрунтована.

IV. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

61. Стаття 41 Конвенції передбачає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію».

62. Заявники не подали вимог щодо справедливої сатисфакції. Тому Суд вважає, що немає необхідності присуджувати їм будь-яке відшкодування.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* скарги заявника непринятними.

2. *Приєднує* питання статусу жертви заявниці до розгляду заяви по суті.

3. *Оголошує* прийнятними скарги заявниці щодо обшуку в її будинку (стаття 8 Конвенції) та відсутності ефективних засобів захисту для отримання відшкодування у зв'язку з цим (стаття 13 Конвенції), а решту скарг у її заяві — непринятними.

4. *Постановляє*, що мало місце порушення статті 8 Конвенції щодо заявниці та що вона досі може стверджувати, що є жертвою цього порушення.

5. *Постановляє*, що мало місце порушення статті 13 Конвенції щодо заявниці.

Учинено англійською мовою і повідомлено письмово 30 вересня 2010 року відповідно до пунктів 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

Стівен ФІЛЛІПС
(Stephen Phillips)
Заступник Секретаря

Рената ЯГЕР
(Renate Jaeger)
Голова